

Εξώφυλλο

ISSN: 2944-9391

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ▪ ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 2023 ▪ ΤΕΥΧΟΣ #256

**Crime Fiction
Stories Fest**

Photometria

Διά-Δραση

Plasmata II

ΤΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛΙΚΑ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο Ιωαννίνων,
τη βδομάδα που πέρασε

1 Γιάννενα: Πόσα χρήματα έχουμε στην τράπεζα;

Ο ΝΟΜΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ είναι μέσα στους 10 πρώτους νομούς σε τραπεζικές καταθέσεις (στοιχεία ΤτΕ Δεκέμβριος 2022). Παρουσιάζει 508.083 τραπεζικούς λογαριασμούς, με 2,305 εκατ. ευρώ, συνολικά.
<https://typos-i.gr/article/giannena-posa-xrhmata-exoyme-sthn-trapeza>

2 Κεντρική πλατεία: Το στοίχημα της επόμενης μέρας

Εδώ και 15 χρόνια, η κεντρική πλατεία των Ιωαννίνων έγινε πεδίο συζήτησης και πολιτικών αντιπαραθέσεων, ακόμα και ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της «προόδου» της πόλης, όπως αυτή εννοούνταν κάθε φορά στις συνθήκες που διαμορφώνονταν.
<https://typos-i.gr/article/kentrikh-plateia-stoixhma-ths-epomenhs-meras>

3 Μια δράση αφιερωμένη στη μνήμη του Ι. Καραγιώργου

Ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα για πρώτες βοήθειες θα πραγματοποιήσει το ΕΚΑΒ την Τετάρτη 7 Ιουνίου, στις 9 το πρωί, στο Καλπάκι, σε προσωπικό του Δήμου Πωγωνίου, μετά από αίτημα του τελευταίου.
<https://typos-i.gr/article/mia-drash-afierwmenh-sth-mnhmh-toy-i-karagiwrgoy>

4 Plásmata II: Ioannina - έκθεση, συναυλίες, εργαστήρια

<https://typos-i.gr/article/plasmata-ii-ioannina-ek8esh-synaylies-ergasthria>

Αν σας **αρέσει** ο Τύπος Ιωαννίνων, μπορείτε να τον **στηρίξετε**

Ο Τύπος Ιωαννίνων typos-i.gr μπαίνει στα 7 χρόνια ζωής. Το καλοκαίρι του 2023 θα τα κλείσουμε.

Μέχρι σήμερα, οι εργαζόμενοι-ες του Τύπου έχουμε καταφέρει πράγματα που συνήθως χρειάζονται πολύ περισσότερο χρόνο για να γίνουν:

Εδώ μπορείτε να διαβάσετε τις ειδήσεις, γνωρίζοντας ότι θα βρείτε αναλυτικά, έγκυρα στοιχεία, χωρίς «φτηνά κόλπα», με σεβασμό στο αναγνωστικό κοινό, αλλά και σε όσους-ες είναι αποδέκτες της κριτικής.

Οι καιροί είναι δύσκολοι για όλους και όλες. Είναι και για εμάς.

Οι καιροί δεν είναι εύκολοι για ένα ανεξάρτητο μέσο ενημέρωσης, αυτοδιαχειριζόμενο, με κανονικές θέσεις εργασίας, από το οποίο ζούνε -ως μοναδική δουλειά- οι εργαζόμενοι-ες του.

Τι σας αφορούν αυτά; Μπορεί και τίποτα.

Αν όμως νιώθετε ότι σας αφορούν, υπάρχει η δυνατότητα να στηρίξετε τον Τύπο Ιωαννίνων.

Μπορείτε να διαλέξετε κάποια από τις συνδρομές που παρέχονται μέσω της πλατφόρμας Patreon.

Οι συνδρομητές-τριες, μέσω της πλατφόρμας, **έχουν**

πρόσβαση σε υλικό που δεν κυκλοφορεί στο site ή μπορούν να διαβάσουν πρώτα, πχ το Εξώφυλλο, εκεί, πριν αυτό κυκλοφορήσει.

Επίσης, **συμμετέχουν αυτόματα σε κληρώσεις για εισιτήρια θεαμάτων** στην πόλη των Ιωαννίνων.

Κάθε **καινούργια συνδρομή, συνοδεύεται από ένα αντίτυπο του βιβλίου «Οι αποστάτες, τα ρέντζελα και οι δήμαρχοι»**.

Αν το αποφασίσετε, η διαδικασία είναι απλή: Ακολουθείτε τον σύνδεσμο: https://www.patreon.com/TyposI?fan_landing=true

- Φτιάχνετε έναν λογαριασμό (με τον κλασικό τρόπο, mail-κωδικός)
- Διαλέγετε τη συνδρομή
- Πληρώνετε με κάρτα ή paypal

Κατόπιν, μπορείτε να παρακολουθείτε τη συνδρομή σας (και το αποκλειστικό υλικό, τις προσφορές κ.λπ.), είτε από το λογαριασμό σας στο patreon, είτε από την εφαρμογή του patreon, για κινητά.

Εκτός του patreon, ένας ακόμα τρόπος ενίσχυσης είναι το paypal

Εδώ, μπορείτε να καταθέσετε κάποιο ποσό: [paypal.me/sxhna](https://www.paypal.com/txhna)

Ακόμα όμως και δεν κάνετε τίποτα από όλα αυτά, και πάλι ευχαριστούμε για όλα.

Οι «25+1
ρετρό
ιστορίες»

ΚΑΙ
«Οι «αποστάτες»
τα ρέντζελα και
οι δήμαρχοι»

Οι δύο
εκδόσεις
του Τύπου
Ιωαννίνων
και της
ΣΧΗΜΑ
ΚΟΙΝΣΕΠ
είναι ξανά εδώ,
στα
βιβλιοπωλεία
των
Ιωαννίνων

Από Ντερβεντίστα, Ανθοχώρι

Το Ανθοχώρι βρίσκεται σε υψόμετρο 1.040 μ, λίγα χιλιόμετρα μακριά από το Μέτσοβο. Η παλιότερη ονομασία του, μέχρι το 1924, ήταν Ντερβεντίστα.

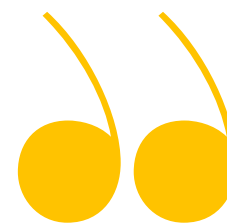
Ο Κώστας Ευ. Οικονόμου στα «Οικωνύμια του νομού Ιωαννίνων-Γλωσσολογική εξέταση» γράφει ότι ως βασική λέξη για τον σχηματισμό του τοπωνυμίου Ντερβεντίστα πρέπει να θεωρηθεί η περσική αρχής τουρκική λέξη *derbent* «στενό πέρασμα, κλεισούρα», μια λέξη που πέρασε σε όλες σχεδόν τις βαλκανικές γλώσσες. Η κατάληξη -ίστα είναι σλάβικη. Από τη Ντερβεντίστα περνούσε κάποτε ο μεγάλος δρόμος που ένωνε τα Γιάννενα με το Μέτσοβο και τη Θεσσαλία. «Παρά την αριστεράν όχθην και υπό την Δερβεντίσταν υπάρχει τάφος οθωμανού ιερομονάχου προ πολλών ετών χάριν της μνήμης του οποίου ηγέρθη και

μονή (τεκές) εν η προς τω ηγουμένω αυτής διαβιούσι και δυο τρεις έτεροι δερβίσοι και 4-5 χωροφύλακες» γράφει στα μέσα του 19ου αιώνα ο ιστορικός Ιωάννης Λαμπρίδης.

Κοντά στο Ανθοχώρι, έχουν βρεθεί λείψανα αρχαίου οικισμού και πιθανώς ακρόπολης. Σημαντικό μνημείο της περιοχής είναι η Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής Ανθοχωρίου, η οποία πιθανολογείται ότι ιδρύθηκε το 1707. Η μονή αυτή αποκαλείται και «Κιάτρα Ρόσα» που στα βλάχικα σημαίνει «Κόκκινο Λιθάρι». «Κόκκινο Λιθάρι» λόγω των κόκκινων βράχων που εντοπίζονται στην περιοχή.

Εντός του χωριού, υπάρχει το πάρκο υδροκίνησης, με νεροτριβές και μαντάνια. Ένα πάρκο που δημιουργήθηκε στα ερείπια ενός εγκαταλελειμμένου νερόμυλου και το οποίο αποτελεί πόλο έλξης επισκεπτών στην περιοχή.

Κοντά στο Ανθοχώρι, έχουν βρεθεί λείψανα αρχαίου οικισμού και πιθανώς ακρόπολης. Σημαντικό μνημείο της περιοχής είναι η Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής Ανθοχωρίου, η οποία πιθανολογείται ότι ιδρύθηκε το 1707.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ:

Θα «αρπάξει» η πόλη την ευκαιρία;

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Φέτος το καλοκαίρι, οι πολιτιστικές εκδηλώσεις στα Γιάννενα (πόλη και νομό) είναι κυριολεκτικά αμέτρητες και για άπαν γούστο.

Εκτός από τις κλασικές καλοκαιρινές διοργανώσεις με συναυλίες και θεατρικές παραστάσεις στον Φρόντζο (το μουσικό φεστιβάλ «Αγορά» είναι ήδη σε εξέλιξη), υπάρχει φέτος και κάτι διαφορετικό στην «ατμόσφαιρα»:

Τα πολιτιστικά φεστιβάλ, ως ενόπτες, παραγωγές –θεματικές και μη-, ως προϊόντα, αλλά και δημιουργοί ταυτόχρονα, πολιτισμικού κεφαλαίου.

Είναι η πρώτη ίσως χρονιά τα τελευταία χρόνια που τα Γιάννενα δείχνουν ότι πάνε πιο μακριά από το κλασικό σχήμα «live-παράσταση-live». Ίσως μετά από εκείνα τα δυο χρόνια της πανδημίας, η ανάγκη για απελευθέρωση δυνάμεων, για δημιουργία και για ζυμώσεις είναι μονόδρομος πια.

Είναι και μια περίοδος που τα Γιάννενα φαίνεται ότι βρίσκονται στο επίκεντρο. Είναι μια πόλη της περιφέρειας, που έχει αποκτήσει μια μεγαλύτερη δυναμική

τα τελευταία χρόνια. Μια δυναμική που δεν περιορίζεται μόνο στον συνεδριακό τουρισμό. Είναι και μια περίοδος που για τον έναν ή για τον ένα λόγο, τα Γιάννενα ακούγονται όλο και περισσότερο και που προσελκύουν το ενδιαφέρον ακόμα και μεγάλων οργανισμών, όπως του Ωνάσειου Ιδρύματος. Και όλα αυτά χωρίς να έχει αλλάξει κάτι δραματικά στην «εμφάνιση» της πόλης. Όσο κι αν αυτή η πόλη προσπαθεί, οι δημόσιοι χώροι της δεν είναι και ό,τι καλύτερο, τα πάρκα της είναι απεριποίητα, οι δρόμοι, ακόμα και κεντρικοί, ταλαιπωρημένοι και πάει λέγοντας. Ωστόσο, τα Γιάννενα, όντας μια όμορφη πόλη, κερδίζουν την προσοχή πολλών. Το μεγάλο ερώτημα βέβαια που προκύπτει, είναι αν αυτή η προσοχή αποδειχτεί εφήμερη όσο η πόλη δεν κάνει πραγματικά βήματα προς τα εμπρός.

Στο πολιτιστικό επίδικο, σίγουρα η φετινή είναι μια πολύ καλή ευκαιρία για την ίδια την πόλη, να αποκτήσει γεγονότα που θα τη συνοδεύουν για πολύ καιρό, θα τη στηρίζουν και θα στηρίζεται από αυτά.

Το Crime Fiction Stories Fest που γίνεται από 20 μέχρι 27 Ιουνίου για παράδειγμα, έρχεται για δεύτερη φορά, μετά την επιτυχημένη πρώτη, περσινή, και ασχολείται με την αστυνομική λογοτεχνία και τα

συμπαρομαρτούντα: από σεμινάρια δημιουργικής γραφής, μέχρι crime dinners και φυσικά, παρουσιάσεις, συζητήσεις, προβολές. Το Crime Fiction Fest ανοίγει και ένα δρόμο που η πόλη, απουσία προγραμματισμού αλλά και γνώσεων, ειδικά παλιότερα, τον έκλεινε από μόνη της: αυτόν της επαφής με ξένες χώρες, μέσω των πρεσβειών τους.

Η Photometria φέτος που έρχεται σε μερικούς μήνες, υπό το γενικό τίτλο Emerging Roots, έχει πάει μερικά βήματα μπροστά: με σημείο αναφοράς το «στρατηγείο» της στην οδό ΚΑ' Φεβρουαρίου, «εξαπλώνει» εκδηλώσεις και φεστιβάλ καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού στην πόλη.

Το φεστιβάλ **Δια-Δράση, στις 15-17 Ιουνίου**, θέλει να γίνει ένα «διακαλλιτεχνικό» σημείο συνάντησης και φέτος, στην πρώτη του απόπειρα, ασχολείται με τη «Σιωπή».

Το «κλου» του φετινού καλοκαιριού, είναι όμως, χωρίς αμφιβολία, τα Plasmata II, 16 Ιουνίου-9 Ιουλίου. Μια από τις μεγαλύτερες πολιτιστικές παραγωγές που έχουν λάβει χώρα στα Γιάννενα, είναι ο «ερχομός» του φεστιβάλ της Στέγης του ιδρύματος Ωνάση. Γύρω από την έκθεση που θα «ενσωματωθεί» στο παραλίμνιο μέτωπο της πόλης, θα συμβούν συναυλί-

ες, εργαστήρια, περιηγήσεις, συζητήσεις. Το ερώτημα όμως είναι αλλού (και άλλο): Πώς μπορεί πραγματικά η πόλη να ωφεληθεί μεσο-μακροπρόθεσμα, από μια δραστηριότητα που στα Γιάννενα είναι ακόμα εμβρυακή, αλλά ταιριάζει ακόμα και με τα πιο τετριμμένα επιχειρηματικά πλάνα για τα οποία κόπτονται φορείς και αγορά;

Θα μείνει κάτι στον Δήμο Ιωαννιτών, για παράδειγμα, ως τεχνογνωσία, δυναμική και πολιτική βούληση, για τη διοργάνωση ανάλογων, μεγάλων και μόνιμων, γεγονότων; Τόσο ο Δήμος, όσο και η Περιφέρεια είναι ξανά κυρίως απόντες και συνήθως παρακολουθούν και «προτείνουν» απλά, αντί να είναι πιο ενεργά συμμετέχοντες, παρεμβαίνοντας ενδεχομένως στις διοργανώσεις που έρχονται από αλλού.

Το ερώτημα ενός «μεγάλου φεστιβάλ στα Γιάννενα» συνοδεύεται από διαχρονικές αποτυχίες, μικροπολιτικές και κυρίως, απουσία ή κατάρτισης και γνώσεων ή πολιτικής βούλησης, όταν οι πρώτες υπάρχουν. Φέτος, είναι μια καλή συγκυρία για την πόλη, να πάει ένα βήμα μπροστά από το «καλωσήρθατε στην όμορφη Ήπειρο» και να αρχίσει να δημιουργεί το δικό της πολιτιστικό κεφάλαιο, σε αυτό το πεδίο.

ΒΙΒΛΙΟ

Γιατί Ψυχανάλυση,
κύριε Γιωσαφάτ;

Ο ψυχίατρος
Ματθαίος Γιωσαφάτ
άπαντά στην Βίκυ Φλέσσα

ΤΑ ΣΥΜΒΕΙΒΑΤΑ

14 ΙΟΥΝΙΟΥ

«Γιατί
Ψυχανάλυση,
κύριε Γιωσαφάτ;»

ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ του νέου βιβλίου «Γιατί Ψυχανάλυση, κύριε Γιωσαφάτ; Ο ψυχίατρος Ματθαίος Γιωσαφάτ απαντά στην Βίκυ Φλέσσα» διοργανώνουν το βιβλιοπωλείο «Αναγνώστης» και οι εκδόσεις «Αρμός» την Τετάρτη 14 Ιουνίου, στις 19:00, στην αίθουσα εκδηλώσεων των ΓΑΚ-Ιστορικό Αρχείο Μουσείο Ηπείρου, στο Σουφαρί Σερράι. Για το βιβλίο συνομιλούν ο Φώτης Μωρόγιαννης, ψυχίατρος, και η συγγραφέας του βιβλίου Βίκυ Φλέσσα. Σε σχετικό σημείωμα αναφέρεται μεταξύ άλλων: Το βιβλίο αναφέρεται στις απαντήσεις που έδωσε ο διάσημος ψυχίατρος Ματθαίος Γιωσαφάτ σε μια σειρά από καίρια ερωτήματα, με βάση την οικογένεια, το ασυνείδητο, το διαδίκτυο, την αγάπη και άλλα πολλά, όπου το ιδιωτικό διαπλέκεται με το κοινωνικό της Ελλάδας που αλλάζει, αλλά και με το πολιτισμικό, ψυχικό και μια δέσμη από σοβαρά ζητήματα.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ

15-17 ΙΟΥΝΙΟΥ

Φεστιβάλ Διά-Δραση: Το πρόγραμμα

Από 15 έως 17 Ιουνίου, το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Ιωαννιτών διοργανώνει το «Φεστιβάλ Διά –Δραση» με θέμα τη σιωπή. Το φεστιβάλ θα γίνει στο αρχοντικό Πυρσινέλλα.

«Μια καινούργια πρόταση για να μιλήσουμε για λογοτεχνία, ιδέες και τέχνες, με αφορμή μια λέξη-κλειδί, τη 'Σιωπή', που μπορεί να πυροδοτήσει σκέψεις, συζητήσεις και στοχασμό. Ένας τρόπος να φέρουμε πιο κοντά την πόλη και τους ανθρώπους της με σύγχρονες αγωνίες, εκφράσεις και δημιουργίες» σημειώνεται σε σχετική ανακοίνωση.

Το πρόγραμμα έχει ως εξής:

ΠΕΜΠΤΗ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ

19:00 Χαιρετισμοί

19:10-19:30

Εισαγωγικές ομιλίες: Κώστας Καραβίδας, Κατερίνα Σχινά και Μαίρη Γκούβα

«Η σιωπή του κόσμου ταξιδευτής»

19:30-21:00

Συγγραφείς και κριτικοί συζητούν για λογοτεχνικά βιβλία με θέμα τη σιωπή

1η Συζήτηση

Συντονισμός: Κατερίνα Σχινά

Συμμετέχουν: Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη, Θωμάς Ιωάννου, Θωμάς Κοροβίνης, Γιάννης Μπασκόζος, Κάλια Παπαδάκη, Βαγγέλης Χατζηβασιλείου

«Δεν εμπιστεύομαι πια τη σιωπή» -

Αφιέρωμα στην ποιήτρια Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ

21:00-22:00

Αναγνώσεις ποιημάτων

Προβολή ταινίας: Το Μαγικό των Ανθρώπων «Κατερίνα Αγγελάκη-Ρουκ – Ο ουρανός της ποίησης και η ραγισμένη μνήμη» [σκην.: Πέννυ Παναγιωτοπούλου, σεν.: Κάλια Παπαδάκη, ΕΡΤ 2019, 45΄]. Η

σκηνοθέτρια Πέννυ Παναγιωτοπούλου συνομιλεί με το κοινό για τη σιωπή στον κινηματογράφο.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ

10:30-12:00

Η σιωπή του Βυζαντινού Κάστρου Ξενάγηση στο Κάστρο των Ιωαννίνων: Ντίνα Ζήδρου, Μαρία Βλάχου

Το βράδυ που αναστήθηκε ο Κύκλωπας

19:00-20:30

Η σιωπή ως κοινωνική στάση: εφηβεία, εκπαίδευση και ο φόβος της σιωπής στον δημόσιο και τον ιδιωτικό χώρο

Μέρος Α: Σιωπές στη σκάλα του Αρχοντικού

Καλλιτεχνική πράξη από το ΓΕΛ Καταικιάς Ιωαννίνων

Μέρος Β: 2η Συζήτηση

Συντονισμός: Άννα Μπουκουβάλα

Συμμετέχουν: μαθητές Β΄ Λυκείου

ΓΕΛ Καταικιάς, Βαρβάρα Αγγέλη, Μαίρη

Γκούβα, Εύη Κουτρομπάκη, Κωστούλα

Μάκη, Ελένη Νούτσου, Άσπα Χασιώτη

Η τέχνη της σιωπής

20:30-22:00

Ο ήχος, η γλώσσα και η εικόνα της σιωπής

3η Συζήτηση

Συντονιστής συζήτησης: Χρήστος Παπαδόπουλος

Συμμετέχουν: Δημήτρης Καραγεώργος,

Θωμάς Κοροβίνης, Κάλια Παπαδάκη,

Τίτικα Τζάλλα, Διονυσία Φειδοπούλου,

Χρήστος Χαρίσης

Πράξη πρώτη: Σιωπή

22:00- 22:15

Μουσική σύνθεση και χορός

Δημήτρης Καραγεώργος

Διονυσία Φειδοπούλου

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ

Άκου τη σιωπή

10:15-11:45

Ποιητές και συγγραφείς συνομιλούν για τη σιωπή ως πηγή έμπνευσης

4η Συζήτηση

Συντονισμός: Άσπα Χασιώτη

Συμμετέχουν: Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη,

Νίκος Δαββέτας, Θωμάς Ιωάννου,

Κώστας Κατσουλάρης, Εύη

Κουτρομπάκη, Κωστούλα Μάκη,

Γιάννης Μπασκόζος, Κατερίνα Σχινά,

Στέφανος Τσιτσόπουλος, Βαγγέλης

Χατζηβασιλείου

5η Συζήτηση:

Συμφιλίωση με τις σκιές

11:45-13:00

Οι αποσιωπήσεις της νεότερης και

σύγχρονης ιστοριογραφίας

Συντονιστής συζήτησης: Λάμπρος

Φλιτούρης

Συμμετέχουν: Νίκος Δαββέτας,

Φιλήμων Καραμήτσος, Άννα

Μανδουλαρά, Ηλίας Σκουλίδας, Γιώργος

Σουβλής, Δήμητρα Τζανάκη

Πράξη δεύτερη: Σιωπή

13:00-13:15

Χορευτικό δρώμενο με τη Σχολή Χορού

του Πνευματικού Κέντρου Δήμου

Ιωαννιτών

13:15

Κλείσιμο του Φεστιβάλ –

Αποχαιρετισμός: Κώστας Καραβίδας

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

17-18 ΙΟΥΝΙΟΥ

Chorus Lake

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ Κέντρο Δήμου Ιωαννιτών, ο Σύλλογος Γονέων και Φίλων Παιδικής Χορωδίας Δημοτικού Ωδείου Ιωαννίνων και η Περιφέρεια Ηπείρου διοργανώνουν στις 17 και 18 Ιουνίου, στις 19.30, στην αίθουσα Αρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος της Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας, το πρώτο Chorus Lake Fest of Ioannina.

Το πρόγραμμα:

ΣΑΒΒΑΤΟ 17/6

Μικτή Χορωδία Cantus Δημοτικού Ωδείου Ιωαννίνων, Μικτή Χορωδία Πολιτιστικού και Κοινωνικού Συλλόγου Ηγουμενίτσας «Ρένα Κώτσιου», Χορωδία Πολιτιστικού Συλλόγου Άρτας «Ο Μακρυγιάννης», Δημοτική Χορωδία Κέρκυρας «Δημόδοκος».

ΚΥΡΙΑΚΗ 18/6

Παιδική Χορωδία Δημοτικού Ωδείου Ιωαννίνων, Νεανική Χορωδία Δήμου Κόνιτσας, City Children Choir To Chitalishte «N. Vaptarov – 1866» Blagoevgrad Βουλγαρίας, Παιδική Χορωδία «Αρμονία» Πρέβεζας.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ «ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ».

15 ΙΟΥΝΙΟΥ

Αρβανιτάκη-Ζουγανέλη

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Αρβανιτάκη και η Ελεωνόρα Ζουγανέλη δίνουν συναυλία στις 15 Ιουνίου, στις 21:30, στο υπαίθριο θέατρο της ΕΗΜ.

Εισιτήρια: 16 ευρώ. Προώληση εισιτηρίων από το Tickets Ioannina (κεντρική πλατεία), τον Πολυχώρο Αγορά, το βιβλιοπωλείο Αναγνώστης και μέσω www.flashlive.gr.

ΣΙΝΕΜΑ

ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

17 ΙΟΥΝΙΟΥ

«Local Heroes»

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ προβολών με τίτλο «Ελληνικές Μικρές Ιστορίες: Local Heroes» παρουσιάζει το Πολιτιστικό Ίδρυμα Ομίλου Πειραιώς, σε συνεργασία με το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Αθήνας «Νύχτες Πρεμιέρας» το Σάββατο 17 Ιουνίου, στις 21:30, στο Μουσείο Αργυροτεχνίας Ιωαννίνων. Οι ταινίες που θα προβληθούν, περιλαμβάνουν ιστορίες που εκτυλίσσονται στην ελληνική περιφέρεια και συμμετείχαν τα τρία προηγούμενα χρόνια στο επίσημο πρόγραμμα του διαγωνιστικού τμήματος «Ελληνικές Μικρές Ιστορίες» του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Αθήνας Νύχτες Πρεμιέρας.

Θα προβληθούν:

- «Στο Αεροδρόμιο» | Σκηνοθεσία: Μιχάλης Μαθιουδάκης | Διάρκεια: 23»
 - «Ο Ήλιος Ενέχυρο» | Σκηνοθεσία: Χρύσανθος Μαργώνης | Διάρκεια: 17»
 - «Το Καπρί» | Σκηνοθεσία: Κωνσταντίνος Τσιόδουλος | Διάρκεια: 20»
 - «Το Βανκούβερ» | Σκηνοθεσία: Άρτεμις Αναστασιάδου | Διάρκεια: 23»
 - «Φυσαρμόνικα Μαν» | Σκηνοθεσία: Αλέξανδρος Σκούρας | Διάρκεια: 19»
- Ειδική προβολή: «Το Ροζ Βουνό» | Σκηνοθεσία: Τίμας Κούνσλερ | Διάρκεια: 9»
Η είσοδος είναι ελεύθερη.

ΑΠΟ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ

Plásmata II

ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ εβδομάδες, από 16 Ιουνίου έως 9 Ιουλίου, τα Plásmata II της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση έρχονται στην πόλη των Ιωαννίνων.

Τα Plásmata II: Ioannina θα παρουσιάσουν μια σειρά έργων τέχνης για το ψηφιακό, σε μια διαδρομή κατά μήκος της μεθορίου του Κάστρου και της λίμνης. Πέρα από την έκθεση, η οποία θα είναι ανοιχτή από τις 18:00 έως τις 00:00, θα υπάρχουν συναυλίες, εργαστήρια, συζητήσεις και περιηγήσεις.

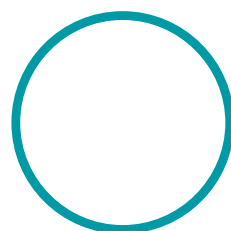
Τη μουσική «εκκίνηση» της έκθεσης, στις 16 Ιουνίου, θα κάνει η Μαρίνα Σάττι, στην πλατεία Μαβίλη. Το lineup της ημέρας περιλαμβάνει ρετρό κινηματογραφικούς sci-fi ήχους του αθηναίου synthwave παραγωγού ΦΩΝΟΠΤΙΚΟΝ, τους reggaeton ρυθμούς της DJ Rosa Pistola από το Μεξικό, τους μελωδικούς ήχους της Ανθής Κύρκου και το ηλεκτρισμένο gar της VIKKIE.

Είσοδος ελεύθερη.

NTINO PIZI

Ο πατέρας της κωμωδίας αλά ιταλικά

Οι μνήμες που φέρνει στους αθεράπευτους σινεφίλ και λάτρεις του μεταπολεμικού ιταλικού σινεμά το όνομά του είναι σαν το πρώτο ερωτικό χτυποκάρδι ή τα παιχνίδια στη θάλασσα και το πρώτο παγωτό. Οι ταινίες του Ντίνο Ρίτσι έκαναν εκατομμύρια θεατές σε όλο τον κόσμο να αγαπήσουν την Ιταλία, την «ντόλτσε βίτα», να θαυμάσουν την υποκριτική δεινότητα των Βιτόριο Γκάσμαν, Αλμπέρτο Σόρντι, Ούγκο Τονιάτσι...

Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο μυαλό κάθε

θαυμαστή των ταινιών του Ντίνο Ρίτσι είναι το πηγαίο γέλιο, ο ακατάπαυστος σαρκασμός του, η διάθεσή του για ανεξάντλητη πλάκα, το σκωπτικό πνεύμα του για τα κακώς κείμενα της Ιταλίας και γενικότερα για έναν κόσμο επιφανειακό, υποκριτικό. Ο Ντίνο Ρίτσι, δίπλα στον μέγιστο Μάριο Μοντισέλι, θα υπάρξει άξιος δημιουργός της «κωμωδίας αλά ιταλικά» και θα αφήσει εποχή με τις κλασικές, σήμερα, ταινίες του «Ο Φανφαρόνος», «Τα Τέρατα», «Παλιοζωή Παλιόκοσμε» και «Άρωμα Γυναί-

κας». Ένας εμπνευσμένος σκηνοθέτης, που μπήκε και σε άλλα κινηματογραφικά είδη, από τη σεξοκωμωδία μέχρι το δράμα και κράτησε αποστάσεις από το μαχητικό πολιτικό σινεμά των δεκαετιών '60-'80. Κάτι, για το οποίο θα προσπαθήσουν, κυρίως οι αριστεροί του χώρου, να τον απαξιώσουν, παρότι στις περισσότερες ταινίες του θα ασκήσει κριτική στην άρχουσα τάξη, στα αστικά και μικροαστικά ήθη, χωρίς, ωστόσο, να χαρίζεται σε κανέναν και ειδικά στις αριστερές αγκυλώσεις.

Συμπληρώνοντας 15 χρόνια από τον θάνατό του (7 Ιουνίου 2008), είναι ευκαιρία να θυμηθούμε και να γνωρίσουν οι νεότεροι το τεράστιο μέγεθος της αξίας του Ντίνο Ρίζι, τα πρώτα του βήματα, τις κορυφαίες του καλλιτεχνικές στιγμές και τις ταινίες του που θα παραμείνουν αθάνατες.

Ο Ντίνο Ρίζι, παρότι θα έλεγε κανείς ότι είναι ο κλασικός πλακατζής από τον Νότο, γεννήθηκε στις 23 Δεκεμβρίου του 1916 στο Μιλάνο, από οικογένεια με καλλιτεχνικές ρίζες. Ο πατέρας του, που έχασε σε ηλικία 12 χρόνων, ήταν διακεκριμένος γιατρός της Σκάλας του Μιλάνου, ενώ και τα αδέρφια του ασχολήθηκαν με τον κινηματογράφο, όπως και ο γιος του Μάρκο. Ανάμεσα στους πελάτες του πατέρα του ήταν και ο νεαρός δημοσιογράφος Μπενίτο Μουσολίνι, αλλά η οικογένειά του ήταν ενάντια στον φασισμό και μετά την ανακωχή του 1943 αρνήθηκε να εμπλακεί με την παρωδία της δημοκρατίας του Σαλό και κατέφυγε στην Ελβετία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΝ CINECITTA

Ο Ρίζι σπούδασε ιατρική στο Μιλάνο, αλλά δεν συνέχισε τις σπουδές του στην Ψυχιατρική, όπως ήθελαν οι γονείς του. Ασχολήθηκε με το σινεμά εντελώς τυχαία, έπειτα από προτροπή του σκηνοθέτη Αλμπέρτο Λατουάντα, ο οποίος του πρότεινε το 1940 να γίνει βοηθός του σε κάποια ταινία. Ο Ρίζι δέχθηκε, αλλά χωρίς να έχει σκοπό να ακολουθήσει επαγγελματικά τη σκηνοθεσία. Γι' αυτό άλλωστε στη συνέχεια θα αρχίσει να αρθρογραφεί σε ιταλικές εφημερίδες. Μεταπολεμικά θα αρχίσει να γυρίζει μικρού μήκους ταινίες, με θέματα κυρίως από την πόλη του Μιλάνου και τις πληγές που κουβαλούσε από τον Πόλεμο. Το τελευταίο φιλμάκι απ' αυτά θα τραβήξει το ενδιαφέρον του διάσημου παραγωγού Κάρλο Πόντι και ο Ρίζι αποφάσισε να μετακομίσει στην Ρώμη και την περίφημη Cinecittà, για να αφοσιωθεί στον κινηματογράφο.

ΦΤΩΧΟΙ ΑΛΛΑ ΩΡΑΙΟΙ

Η πρώτη του ταινία ήταν «Διακοπές με τον Γκάνγκστερ» το 1951, ενώ την πρώτη του επιτυχία θα την γνωρίσει το 1956 γυρίζοντας τη γλυκύτατη ηθογραφική κομεντί «Ψωμί, Έρωτας και...» με την Τζίνα Λολομπριτζίτα και τον Βιτόριο ντε Σίκα, που αποτελούσε το τελευταίο μέρος μιας τριλογίας, που ξεκίνησε ο Λουίτζι Κομεντσίνι - ακόμη ένας σημαντικός εκπρόσωπος της «κωμωδίας αλά ιταλικά». Την ίδια χρονιά θα γυρίσει και την κωμωδία «Φτωχοί Αλλά Ωραίοι», η οποία θα γίνει ιδιαίτερα αγαπητή στο ιταλικό κοινό και θα καθιερώσει τον Ρίζι ως σκηνοθέτη κωμωδιών.

ΠΑΛΙΟΖΩΗ ΠΑΛΙΟΚΟΣΜΕ

Το 1960 θα έχει την πρώτη του συνεργασία - από τις συνολικά 16 - με τον Βιτόριο Γκάσμαν στην κωμωδία «Ο Βασιλιάς της Κομπίνας», ενώ τον επόμενο χρόνο θα σκηνοθετήσει την υπέροχη δραματική κωμωδία «Παλιοζωή Παλιόκοσμε», με έναν ανεπανάληπτο Αλμπέρτο Σόρντι στον πρωταγωνιστικό ρόλο. Μία ταινία που ξεκινά ως κωμωδία, με τον μικραστό και ταπεινό δημόσιο υπάλληλο Σόρντι να θέλει να βάλει στη δουλειά τον άβγαλτο και ντροπαλό γιο του και στο τέλος εξελίσσεται σε δράμα, μετά από μία αναπάντεχη τραγωδία που θα βρει τον ήρωά του. Ένα φιλμ ιδιαίτερος καυστικό για τον μικροαστισμό και τον συντηρητισμό που βασιλεύει στο ιταλικό δημόσιο, αλλά και πώς μπορεί να μεταλλαχθεί ένας ανθρωπάκος σε ανελέητο εκδικητή.

Ο ΦΑΝΦΑΡΟΝΟΣ

Το 1962 θα είναι η χρονιά του Ρίζι, καθώς θα παραδώσει το αριστούργημα της ζωής του, τον «Φανφαρόνο», κλασικό δείγμα της «κωμωδίας αλά ιταλικά», ένα από τα

Άρωμα Γυναίκας

Το 1974 θα κάνει πρεμιέρα η δραματική κωμωδία «Άρωμα Γυναίκας», χαρίζοντας ακόμη έναν αξιωματικό ρόλο στον Βιτόριο Γκάσμαν, ο οποίος υποδύεται έναν συνταξιούχο τυφλό αξιωματικό, που αναγνωρίζει τις γυναίκες από το άρωμά τους και θέλει να αυτοκτονήσει, αλλά θα αλλάξει γνώμη, έπειτα από ένα Σαββατοκύριακο, έχοντας δίπλα του έναν νεαρό φαντάρο ως ορντινάντσα. Εξαιρετική ταινία που μπαίνει βαθιά στην ψυχοσύνθεση του κεντρικού ήρωα, κέρδισε πολλά βραβεία, μεταξύ των οποίων και βραβείο ερμηνείας στις Κάννες για τον Γκάσμαν, ενώ ήταν υποψήφια και για τα Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας και διασκευασμένου σεναρίου. Το 1982 στο αμερικάνικο ριμέικ της ταινίας, ο Αλ Πατσίνιο θα κερδίσει το Όσκαρ Α Ανδρικού Ρόλου, κάνοντας μία ακόμη εξαιρετική εμφάνιση, αλλά κακά τα ψέματα, ο Γκάσμαν θα παραμείνει για πάντα το έμβλημα της ταινίας για όλους τους γνήσιους σινεφίλ. Ο Ντίνο Ρίζι, θα συνεχίσει να γυρίζει ταινίες και να μπαίνει στα στούντιο μέχρι τα βαθιά γεράματα, κάτι σαν τον Αντρέοτι του κινηματογράφου, παρότι τον είχε χτυπήσει ο καρκίνος, ο οποίος τον ταλαιπώρησε μέχρι το τέλος, που ήρθε στις 7 Ιουνίου του 2008, στο διαμέρισμά του στη Ρώμη. Θα μας αφήσει κληρονομιά τις υπέροχες δημιουργίες του και ίσως τις πιο γλυκές καλοκαιρινές αναμνήσεις, στα θερινά, εκεί που αναγνωρίσαμε το σπάνιο ταλέντο του και την ασυμβίβαστη καλλιτεχνική του ματιά.

καλύτερα φιλμ της δεκαετίας, που οφείλει πολλά, για τη διαχρονική και συνεχώς αυξανόμενη γοητεία του, στο θηρίο της παγκόσμιας υποκριτικής, Βιτόριο Γκάσμαν, αλλά και στον έξοχο Ζαν Λουί Τρεντινιάν. Με το πέρασμα των χρόνων ο «Φανφαρόνος» («Il Sorpasso») έχει αποκτήσει ακόμη μία σημαντική και σπάνια ιδιομορφία, καθώς ο αρνητικός χαρακτήρας του Μπρούνο - Γκάσμαν μετετρέπη σε ηρωική φυσιογνωμία. Όπως είχε πει ο Ντίνο Ρίζι, «ο χαρακτήρας του Γκάσμαν είναι ενός ανθρώπου που δεν έχει μάθει να χτίζει τίποτα, αλλά μόνο να γκρεμίζει». Όμως, βρισκόμαστε στις αρχές του '60, σε μια Ιταλία που ζει το «οικονομικό θαύμα» της, με τον λαό να ξεχνά τις ρίζες του και να πέφτει στην ευκολία της ρηχότητας, της ατομικότητας, της καταναλωτικής μανίας. Ο ασυμβίβαστος Ρίζι προειδοποιεί την ιταλική κοινωνία για τα μελλούμενα. Με τα χρόνια, έστω αν μοιάζει αντιφατικό, ο χαρακτήρας του Γκάσμαν αποκτά θετικά χαρακτηριστικά, γίνεται ακόμη πιο γοητευτικός. Η ασέβειά του προς όλους και τα πάντα, το ρίσκο της ταχύτητας, η ειρωνική του στάση, η περιφρόνηση προς το κοινωνικό γίγνεσθαι, η λοιδορία

τού θανάτου και κάθε σύμβασης λαμβάνει επαναστατικές διαστάσεις. Εν αντιθέσει με τον συμβιβασμένο, συνεσταλμένο, άβγαλτο, εσωστρεφή φοιτητή της Νομικής νεαρό Τρεντινιάν, που μοιάζει με ένα εύθραυστο μοντέλο, που αν και ελκύεται από τον Γκάσμαν, είναι προφανές ότι είναι έτοιμος να παραδοθεί στις συμβάσεις, να γίνει ένας υπεύθυνος, τακτοποιημένος πολίτης που θα συμβάλλει στο μερεμέτισμα του σύγχρονου κόσμου.

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Το 1963 θα γυρίσει το ξεκαρδιστικό, μέχρι δακρύων, σπονδυλωτό σατιρικό φιλμ «Τα Τέρατα», με χαρακτηριστικές φιγούρες της Ιταλίας και στερεότυπα της κοινωνίας, με τους Βιτόριο Γκάσμαν και Ούγκο Τονιάτσι να δίνουν τα ρέστα τους. Θα ακολουθήσει μια δεκαετία με αξιόλογες ταινίες, ανάμεσά τους «Πιάστε τον Τίγρη από την Ουρά», «Ένας Προφήτης Δονζουάν», «100 λεπτά αλήθεια», «Όλα τα Είχε η Γκόμμενα του Έλειπε», μέχρι να έρθει η επόμενη τεράστια επιτυχία του που θα τον φέρει κοντά σε ένα Όσκαρ. ΑΠΕ - ΜΠΕ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Η «Πάπισσα Ιωάννα» σε νέα έκδοση

Η ΠΑΠΙΣΣΑ ΙΩΑΝΝΑ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΡΟΪΔΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΠΡΟΛΟΓΟΜΕΝΑ-ΣΧΟΛΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΗΜΗ-
ΡΟΥΛΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

Ο Εμμανουήλ Ροΐδης (1836-1904) δημοσίευσε την «Πάπισσα Ιωάννα» το 1866, βάζοντας στο στόχαστρο της σάτιράς του πολλαπλούς αποδέκτες. Το μυθιστόρημα έχει κάνει πολλαπλές επανεκδόσεις, από τον καιρό της πρώτης κυκλοφορίας του μέχρι και τα χρόνια μας, και τώρα κρατάμε στα χέρια μας τη νέα, αναθεωρημένη και εξαντλητικά σχολιασμένη έκδοσή του από τον Gutenberg, με επιμέλεια και προλεγόμενα του Δημήτρη Δημηρούλη.

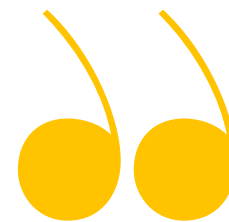
Ο Ροΐδης χρησιμοποιεί το ιστορικό περιβάλλον της «Πάπισσας Ιωάννας» προσχηματικά: εκείνο το οποίο πρωτίστως τον απασχολεί είναι η διεφθαρμένη εξουσία της εποχής του. Βασισμένος σε μεσαιωνικά χειρόγραφα, σε ιστορικές πραγματείες και σε εκκλησιαστικές μελέτες, τις οποίες διερεύνησε εξονυχιστικά, ο Ροΐδης θα μεταφέρει τον μύθο του στον 9ο αιώνα κατά τον οποίο η Ιωάννα, που είναι κόρη άγγλου μοναχού, θα συζήσει μεταμφιεσμένη με τον Φρουμέντιο σε μοναστήρι Βενεδικτίνων της Γερμανίας. Όταν η μεταμφίεσή της γίνει αντιληπτή, το ζευγάρι θα αναζητήσει καταφύγιο στην Αθήνα, όπου ο αδελφός Ιωάννης αποκτά τεράστια φήμη για τη μόρφωση και την ομορφιά του. Ο ανήσυχος, παρόλα αυτά, χαρακτήρας της Ιωάννας θα τη σπρώξει εκ νέου σε φυγή. Προορισμός της είναι τώρα η Ρώμη και ο παπικός θρόνος. Η Ιωάννα απολαμβάνει ως πάπισσα όλες τις χαρές του θρόνου της. Ερωτεύεται, όμως, τον θαλαμπόλο της και όταν ο λαός θα την πείσει να κάνει λιτανεία για την απομάκρυνση των φυσικών καταστροφών που πλήττουν την πόλη, θα γεννήσει το παιδί του και θα πεθάνει αμέσως μαζί του.

Λίγο μετά τη δημοσίευση του κειμένου ο Ροΐδης αντιμετώπισε καταδικαστική εγκύκλιο της Ιεράς Συνόδου (όχι αφορισμό) ενώ δεν έλειψαν οι κατηγορίες, από πλήθος κατευθύνσεις, και για λογοκλοπή. Σήμερα η «Πάπισσα Ιωάννα» θεωρείται μια από τις κορυφαίες λογοτεχνικές στιγμές του 19ου αιώνα. Πώς μπορεί να μετρή-

σει για μας σήμερα η «Πάπισσα Ιωάννα»; Όχι ασφαλώς με το αντικληρικαλιστικό της πνεύμα, πνεύμα που μολονότι και στις ημέρες μας συγκινεί πολλούς, δεν αποτελεί στοιχείο της ατζέντας της εποχής μας, ούτε ακριβώς με τη σάτιρα (συνυφασμένη αναπόφευκτα με τον αντικληρικαλισμό) και με τη θεματική του πρωτοτυπία, εφόσον, όπως είδαμε, το ζήτημα του θηλυκού Πάπα, μολονότι άλυτο, έχει συζητηθεί εις βάθος ανά τους αιώνες. Νομίζω πως δύο είναι τα δεδομένα που αναζωογονούν την «Πάπισσα Ιωάννα» στο δικό μας χρονικό πλαίσιο. Το ένα είναι ο παιγνιώδης χαρακτήρας της, για τον οποίο κουβεντιάσαμε από την πρώτη στιγμή: η συνάντηση Ιστορίας, λογοτεχνικής φαντασίας και ειρωνείας που υπερκεράζει τη σάτιρα, χτίζοντας ένα προς ένα τα μοτίβα της (από την εκκλησιαστική διαφθορά και την ιστορική αντιμετώπιση της γυναικείας σεξουαλικότητας μέχρι τις χαώδεις πολιτισμικές αντιθέσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και την Ευρώπη). Το αποτέλεσμα είναι ένα απ' άκρου εις άκρον περιπαικτικό κείμενο, το οποίο, αν θέλουμε να εντάξουμε στον μοντερνισμό ή στον μεταμοντερνισμό, θα πρέπει πρωτίτερα να το φιλτράρουμε μέσα από κειμενικά ανάλογα του καιρού του, όπως προσφυώς σημειώνει ο Δημηρούλης. Το άλλο, ανοιχτό δεδομένο για την αναζωογόνηση και τον σύγχρονο εγκλιματισμό της «Πάπισσας Ιωάννας» είναι η γλώσσα, που αποτελεί την αιχμή του δόρατος για τον περιπαικτικό της κόσμο. Μια νευρώδης, αεικίνητη, περίτεχνη, ευρηματική και ακούραστη ως προς τους θεσμούς και τα ήθη που επιδιώκει να αποκαθλώσει, καθαρεύουσα. Μια καθαρεύουσα που είναι εξαιρετικά δύσκολο να ανακτήσουν και να ελέγξουν οι σημερινές γενιές (αλλά και να υποκαταστήσουν οι παλαιότερες και οι νεότερες ενδογλωσσικές μεταφράσεις). Και μια καθαρεύουσα επίσης η οποία μπορεί να λειτουργήσει μόνο με τη βοήθεια συστηματικών εκδοτικών εργαλείων, όπως συμβαίνει με το κοπιωδώς προετοιμασμένο γλωσσάρι του Δημηρούλη.

ΑΠΕ-ΜΠΕ

Ο Ροΐδης χρησιμοποιεί το ιστορικό περιβάλλον της «Πάπισσας Ιωάννας» προσχηματικά: εκείνο το οποίο πρωτίστως τον απασχολεί είναι η διεφθαρμένη εξουσία της εποχής του.

ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ανθός της άγριας νεολαίας

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Πριν από 58 ολόκληρα χρόνια, κάτι ατίθασοι νεαροί που κινούνταν κάπου μεταξύ mods και Μπέλφαστ, κυκλοφορούσαν το πρώτο τους άλμπουμ.

Ήταν οι Them και ο δίσκος ήταν το *The Angry Young Them* και ο πιο τζίντζερ αγριεμένος πίσω από το μικρόφωνο, ήταν ο Βαν Μόρισον, σερ Τζωρτζ Άιβαν Μόρισον, για την ακρίβεια.

Και το πρώτο κομμάτι του δίσκου ήταν το *Mystic Eyes*. Και το έκτο, ήταν το *G-L-O-R-I-A, Goooooooooaaaaa*.

Αυτό λοιπόν το τρομερό παρεάκι που επιβίω-

σε για μια οκταετία περίπου και ξανασυνδέθηκε μια και μόνη φορά το 1979 παρακαλώ, είχε γράψει ένα χρόνο περίπου, νωρίτερα, ένα τρομερό σινγκλ: στην πρώτη πλευρά ήταν το *Baby Please don't Go*, στην εκδοχή (περίπου) του Big Joe Williams και στη δεύτερη, ήταν μια σύνθεση του *Belfast Lion* (του Μόρισον ντε...).

Σύμφωνα με τον θρύλο (τον Μόρισον ντε...), το *Gloria* γράφτηκε όταν αυτός έκλεισε τα 18, κάπου στη Γερμανία, όπου περιόδευε με τους *Monarchs*. Ο Μόρισον (το *Belfast Lion* ντε...) πρόσθετε κατά περίπτωση στίχους επί σκηνής ή στο στούντιο, όσο η μπάντα έπαιζε και δεν το έκανε αυτό μόνο στο *Gloria*. Η δε μπάντα που ήταν ουσιαστικά ένα «κέντρο διερχομένων», κάποιο εκ των οποίων ήταν και

είναι κορυφαίοι σέσιον και μη, μουσικοί, έπαιζε μια γκαζωμένη εκδοχή των *delta blues* και επί της ουσίας, δημιουργούσε τις βάσεις για να εξαπλωθεί πανδημικά το γκαράζ των τελών των '60s, αλλά και τα *proto-punk* σπέρματα στη μουσική του *Detroit*, αλλά και της Αλβιόνας.

Όσο για το κομμάτι, μην ξεγελιέστε. Δεν είναι ακριβώς ερωτικό και δεν μιλάει ακριβώς για κάποια Γκλόρια.

Όταν ο *Belfast Cowboy* (ο Μόρισον ντε...) ωρύεται στο μικρόφωνο «*I watch her come up to my house/She knocks upon my door/And then she comes up to my room/I want to say she makes me feel all right/G-L-O-R-I-A!*» δεν εννοεί ντε και καλά κάποιον θυελλώδη έρωτα. *Gloria*, στα λατινικά, είναι η δόξα...

Η ΣΥΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΕ ΣΤΟ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ

Επιτυχία ή καταστροφή η συμφωνία για το άσυλο;

Κατά τη σύσκεψη της 8ης Ιουνίου στο Λουξεμβούργο, οι υπουργοί Εσωτερικών της Ε.Ε. συμφώνησαν στην αυστηροποίηση του συστήματος ασύλου. «Η απόφαση που λήφθηκε σώζει την ΕΕ από μια αποτυχία που θα την έπληττε σοβαρά», σχολιάζει η Frankfurter Allgemeine Zeitung. «Η μαζική μετανάστευση, η οποία είναι πιθανό να ενταθεί σε περιόδους ιμπεριαλιστικών πολέμων και κλιματικής αλλαγής, επηρεάζει τα κράτη της ΕΕ με διαφορετικούς τρόπους, δημιουργώντας έτσι ένα ρήγμα στην ετερογενή ευρωπαϊκή κοινότητα, το οποίο είναι ήδη επικίνδυνα βαθύ.

Σε παρόμοιο κλίμα κινείται και το περιοδικό Spiegel: «Εάν οι Ευρωπαίοι εταίροι αποδεικνύονταν ανίκανοι να αντιμετωπίσουν την παράτυπη μετανάστευση, θα ενισχύονταν περαιτέρω τα δεξιά κόμματα. Δεξιοί λαϊκιστές βρίσκονται ήδη στην εξουσία σε διάφορες χώρες της ΕΕ και θα μπορούσαν να ακολουθήσουν και άλλες. Το πολιτικό κλίμα στην Ευρώπη θα γινόταν ολοένα πιο ακραίο. Σίγουρα, ο συμβιβασμός αυτός έχει αδυναμίες. Είναι πιθανό η κατάσταση στα

εξωτερικά σύνορα να μη βελτιωθεί αποφασιστικά βραχυπρόθεσμα και να χρειαστεί περισσότερος χρόνος από τον αναμενόμενο; Ασφαλώς. Θα υπάρξουν πρόσφυγες που δεν θα καταφέρουν να εισέλθουν στην ΕΕ, παρ'όλο που όντως διώκονται και συνεπώς θα δικαιούνταν προστασία; Πιθανώς. Αλλά αυτός ο συμβιβασμός είναι σαφώς καλύτερος από το να μην υπήρχε συμφωνία».

Η εφημερίδα tageszeitung, πάντως, υιοθετεί μία πολύ πιο επικριτική στάση: «Από την άποψη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αυτό που συμφώνησαν οι υπουργοί Εσωτερικών της ΕΕ αποτελεί μία καταστροφή [...] Όμως, ακόμη και αν παραμερίσει κανείς τις ανησυχίες για τα ανθρώπινα δικαιώματα, η συμφωνία παραμένει ένα κακό αποτέλεσμα. Γιατί αυτό που λείπει τόσο επειγόντως από την ευρωπαϊκή προσφυγική πολιτική δεν τέθηκε καν προς συζήτηση στο Λουξεμβούργο: ένας ολοκληρωμένος και δεσμευτικός μηχανισμός για την κατανομή των προσφύγων μεταξύ όλων των κρατών-μελών, που θα ανακούφιζε πραγματικά τις υπερφορτωμένες χώρες στα εξωτερικά σύνορα».

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ

Με αφορμή τη σχεδιαζόμενη μεταρρύθμιση του συστήματος ασύλου, η εφημερίδα Tagesspiegel δράττεται της ευκαιρίας να στηλιτεύσει την ελληνική κυβέρνηση και τον τρόπο με τον οποίο φυλάσσει τα σύνορα. «Οι θάνατοι στα ανοικτά των ελληνικών ακτών είναι πλέον καθημερινό φαινόμενο: στα τέλη της προπερασμένης εβδομάδας, ανατράπηκε στα ανοικτά της Μυκόνου πλοιάριο που μετέφερε 17 μετανάστες, εκ των οποίων οι περισσότεροι πνίγηκαν. Αυτό που επίσης δεν αποτελεί νέο, είναι ότι η κυβέρνηση στην Αθήνα επιτείνει το πρόβλημα, με αρκετές ΜΚΟ και μέσα ενημέρωσης να επισημαίνουν εδώ και καιρό τις συνθήκες, παράνομες επαναπροωθήσεις που γίνονται στην Ελλάδα.

[...] Κάποτε, η Ελλάδα έσωζε ανθρώπους που ζητούσαν προστασία. Τώρα, ωστόσο, ο Μητσοτάκης έχει υποσχεθεί στους ψηφοφόρους του περισσότερες απελάσεις και η «εισβολή» των μεταναστών τον Μάρτιο του 2020 στα ελληνοτουρκικά

σύνορα, του έδωσε ένα ισχυρό άλλοθι». Το γερμανικό μέσο προσθέτει ότι, όπως επισημαίνει και ο διευθυντής του Ελληνικού Συμβουλίου Προσφύγων, Λευτέρης Παπαγιαννάκης, «εκείνη την περίοδο η ηγεσία της ΕΕ χαρακτήρισε την Ελλάδα "ασπίδα της Ευρώπης", επιτρέποντάς της έτσι να προβεί σε περισσότερες επαναπροωθήσεις, γι' αυτό και τώρα είναι δύσκολο να θέσουμε τη χώρα προ των ευθυνών της και να απαιτήσουμε τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Η εφημερίδα του Βερολίνου καταλήγει τέλος πως «σε κάθε περίπτωση, η ελληνική κοινωνία δεν πρόκειται να ασκήσει πίεση για να αλλάξει η κατάσταση. Όπως έδειξε δημοσκόπηση κατά τη διάρκεια των πρόσφατων εκλογών, η πλειοψηφία απλώς δεν ενδιαφέρεται για το ζήτημα της μετανάστευσης: μόλις το 7,2% των ερωτηθέντων ενδιαφέρεται για το μεταναστευτικό ζήτημα, το οποίο μεταξύ 14 θεμάτων καταλαμβάνει τη 12η θέση».

«ΠΙΚΝΙΚ ΣΤΗ ΜΟΡΙΑ»

Όσον αφορά τις συνθήκες που επικρατούν στους καταυλισμούς των προσφύγων στην Ελλάδα, αυτές είναι επίσης γνωστές. Όμως τώρα, η Λίνα Λουζυτέ επιδιώκει να τις παρουσιάσει μέσα από ένα διαφορετικό πρίσμα, μέσα από ένα ντοκιμαντέρ για τη ζωή ενός Αφганού σκηνοθέτη, του Ταλιμψάχ Χοσινί, στον καταυλισμό στη Μόρια, όπου διέμεινε με την γυναίκα και τις τρεις κόρες του. «Το ντοκιμαντέρ της Λουζυτέ με τίτλο "Πικνίκ στη Μόρια" φέρνει ξανά στο μυαλό τον αποτρόπαιο, απάνθρωπο τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζονται οι πρόσφυγες και οι μετανάστες στην ευρωπαϊκή ήπειρο», γράφει η Süddeutsche Zeitung.

Η ταινία του Χοσινί θα προβληθεί μέσα στον καταυλισμό, αλλά και έξω από αυτόν, για να τραβήξει την προσοχή της ΕΕ και του ΟΗΕ στις συνθήκες διαβίωσης των ανθρώπων. Αυτή είναι η ελπίδα, διότι ο κινηματογράφος, όπως λέει ένας από τους ηθοποιούς, "αγγίζει τους ανθρώπους σε όλο τον κόσμο". Αυτή η πίστη στον κινηματογράφο είναι συγκινητική και αρκετά αφελής. Βοηθάει όμως στην επιβίωση».

Γιώργος Πασσάς/Deutsche Welle